

VERA VALA

LOPPUPELI

WSOY

VERA VALA

LOPPUPELI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

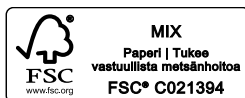
Tämän kirjan kirjoittamiseen on saatu tukea
Taiteen edistämiskeskuksen kirjailija- ja kääntäjäapurahautakunnalta
ja WSOY:n Kirjallisuussäätiöltä.

12. siirrosta löytyvä lainaus löytyy Debi Gliorin teoksesta
Kulta pieni (WSOY, 1975). Suomentanut Ilpo Tiihonen.

14. siirrosta löytyvä lainaus on Eila Kivikk'ahon runosta
»Kansanlaulun tapaan» teoksesta *Kootut runot* (WSOY, 2003, 5. painos)

15. siirrosta esiintyvä lainaus löytyy Friedrich Nietzschen teoksesta
Hyvän ja pahan tuolla puolen: erään tulevaisuuden filosofian alkunäytös
(Otava, 1966). Suomentanut J. A. Hollo.

27. siirrosta löytyvä lainaus löytyy Sunzin teoksesta
Sodankäynnin taito (Basam Books, 2021). Suomentanut Tero Tähtinen.

ENSIMMÄINEN PAINOS

© VERA VALA JA WSOY, 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52022-2

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Tämä kirja on omistettu lopuille ja uusille aluille.

»Ihminen on se miksi tekeytyy
ja niinpä on syytä olla tarkkana miksi tekeytyy.»

KURT VONNEGUT: ÄITI YÖ (TAMMI, 1977).
SUOMENTANUT MATTI SANTALAHTI

LOPPUPELISSÄ JOKAISEN SIIRRON on onnistuttava, sillä yksikin virhe voi ratkaista koko pelin. Sotilaat ovat ratkaisevassa osassa, sillä niiden etenemismahdollisuudet ja kyky rajoittaa vastustajan nappuloiden liikkumista ohjaavat koko pelin kulkua. Loppupelissä kuningas muuttuu suojeltavasta aktiiviseksi toimijaksi, joka voi ratkaista pelin suunnan. Mahdollinen voitto riippuu tarkkuudesta, kärsivällisyydestä ja kyvystä muuttaa pieninkin etu merkitykselliseksi.

PROLOGI

Vuonna 2002

– PROFEETTA, poliisi on asemissa maatilán ympärillä, Mario huusi.

Tieto hyökkäyksestä sai Annan sykkeen kiihtymään, vaikka hän oli tiennyt odottaa sitä. Hän ei halunnut edes katsoa vieressään seisovaa Profeettaa nähdäkseen, miten mies reagoi tulevaan uhkaan. Maan lapset olivat valmistautuneet poliisin erikoisjoukkojen iskuun siitä lähtien, kun Paolo oli saapunut maatilalle. Oli vain ajan kysymys, milloin poliisi tajuaisi, minne ekoterroristeiksi luokitellun järjestön johtaja oli piiloutunut.

Mario oli silmin nähden hädissään. Myös Anna pelkäsi. Oli ollut järjetöntä palata maatilalle. Sivulliset uhrít olisivat erikoisjoukoille pieni hinta Profeetan nappaamisesta ja jotkut Maan lapsista kuolisivat tänä iltana. Anna ei halunnut riskeerata henkeään Paolon vuoksi. Mutta kaikkein tärkeintä oli pitää Salla turvassa.

– Missä lapset ovat? Anna kysyi.

– Muut on jo viety pois, vain hän on jäljellä, sanoi ääni Annan takana.

Laura seisoí ovella ja piteli Sallaa kädestä. Anna syöksähti tyttärensä luokse.

– Voi rakas, älä pelkää, äiti on nyt tässä, hän kuiskasi Sallalle suomeksi.

Salla katsoi häneen vakavilla, luottavaisilla silmillään. Anna ei ollut nähnyt tytärtään moneen päivään. Paolon mukaan kyse oli ollut turvallisuudesta, mutta todellisuudessa mies oli pelännyt, että Anna lähtisi Sallan kanssa ennen aikojaan. Paolo oli kiristänyt häntä Sallan avulla jo kauan.

– Profeetta, kysymys on enää minuuteista. Mitä me teemme? Laura kysyi.

Naisen ääni värähti, mutta Annan oli vaikea sanoa, pelkäsikö tämä itsensä vai ainoastaan Paolon vuoksi. Vaikka poliisi oli saartanut heidät, silti suurin osa Maan lapsista mietti vain Profeettaa ja miehen tahtoa.

Paolo ei vastannut, katsoi vain miitteliliäänä Sallaa, aivan kuin tyttö olisi voinut antaa hänelle vastauksen kysymykseen, jota Anna tiesi miehen pohtineen jo viikkoja. Heillä oli kolme mahdollisuutta: yrittää pakoa, antautua tai räjäyttää ilmaan heidät kaikki, poliiseja myöten.

Todennäköisesti mies mietti myös neljättä mahdollisuutta. Paolo kuvitteli, että onnistuisi puhumaan poliisit puolelleen aivan kuten oli saanut vakuutettua seuraajansa tappamaan puolestaan. Paolon usko kaikkivoipaisuuteensa olisi voinut huvittaa Annaa, ellei se olisi ollut niin vaarallista.

Anna tiesi miehen valmistautuneen jo mahdolliseen vankeuteen. Arvatenkin Paolo oli varmistanut itselleen myös erilaisia pakokeinoja, jos hän häviäisi oikeudenkäynnin. Maan lasten johtaja ei jättänyt mitään sattuman varaan.

Paolo lähetti Marion viemään muille viestin: he taistelisivat loppuun asti. Mario lähti alistuneen näköisenä, ja Annan olisi tehnyt mieli huutaa perään, että kaikkien tulisi antautua ennen kuin olisi liian myöhäistä. Sillä Profeetta ei aikonut kuolla marttyyrikuolemaa, vaikka hänen seuraajansa niin luulivatkin.

Anna oli vihainen, kun hän ajatteli, miten Paolo oli manipuloinut heitä kaikkia: Lauraa, Federicoa, Marcoa, Annaa it-

seään, joka ainoaa Maan lasten jäsentä. Viha oli alkanut kyteä jo aikaisemmin, mutta Federicon kuolema oli saanut raivon leimahtamaan täyteen roihuun.

Veljesten välinen kilpailuasetelma oli toki ollut selvä Annalle alusta saakka, mutta silti hän oli järkyttynyt nähdesseen, miten kylmästi Paolo oli suhtautunut pikkuveljensä kuolemaan. Kyse ei ollut ainoastaan surun puutteesta, vaan Paolo piti Federicon kuolemaa ansaittuna rangaistuksena. Anna oli alkanut pelätä, että Federico oli kuollut, koska Paolo oli halunnut päästä pikkuveljestään lopullisesti eroon.

Anna kuitenkin tiesi, ettei voinut paljastaa todellisia tunteitaan miehelle, jota muut palvoivat totuutta vaalivana Profeettana. Hän olisi kääntänyt muut Annaa vastaan eikä Anna voinut Sallan vuoksi noin vain lähteä.

Salla oli viimein hänen luonaan. Tyttö piteli rakkainta pehmoleluaan Piitä tiukasti käsissään ja katsoi tutulla aprikovalla katsellaan aikuisia.

– Anna, te lähдете nyt. Ei ole väliä, vaikka te jäisitte kiinni. Sinä pysyt vaiti ja odotat. Kun lähetän viestin, me tapaamme sovituksessa paikassa, Paolo sanoi.

Anna nyökkäsi mutta huomasi samalla kireän ilmeen Lauran kasvoilla. Ystävä ei selvästikään pitänyt ajatuksesta, että Anna siirtyisi maan alle Paolon kanssa.

Anna oli puhunut asiasta Lauran kanssa viikkoja aikaisemmin, sillä poliisi oli tarjonnut Lauralle mahdollisuutta uuteen alkuun. Jos he suostuisivat todistamaan Paolaa vastaan, he voisivat kuulemma saada salaisen identiteetin todistajan-suojeluohjelmassa.

Anna oli luvannut harkita asiaa, mutta vain rauhoittaakseen Lauraa. Todellisuudessa hän ei luottanut poliisiin ja näiden tarjoamiin sopimuksiin. Oli vain yksi ihminen, johon Anna enää luotti itsensä lisäksi.

Paolo puolestaan luuli, että Anna suuntaisi Silvian luo, sillä kaunoista huolimatta Silvia oli luvannut huolehtia pojan-tyttärestään Sallasta, jos Anna pidätettäisiin Paolon kanssa yhtä aikaa. Paolo oli suunnitellut kaiken, ja Anna oli esittänyt suostuvansa. Todellisuudessa hän oli tehnyt jo omat järjestelynsä. Federicon kuolema oli ollut pelkkä sinetti prosessille, jonka Anna oli aloittanut jo kuukausia aikaisemmin.

Kuului ryskettä ja sitten sarja räjähdyksiä. Poliisi oli vihdoin päättänyt tehdä rynnäkön. Paolo lähetti Lauran takaisin suureen saliin muiden luo. Nainen suukotti Sallaa ja Annaa ja loi heihin ovelta surullisen katseen.

Salla puristi Annan lahjetta entistä tiukemmin. Tytär ei sanonut sanaakaan, mutta Anna näki pelon tämän katseessa. Savun haju leijui ilmassa jo selvästi.

– Laske, rakas, laske, Anna kuiskasi Sallalle.

Tytär alkoi toistella erilaisia numerosarjoja ja rauhoittui. Federico oli ollut innoissaan huomattessaan, että Salla rakasti lukuja yhtä paljon kuin hän. Federico ei ollut kuulemma koskaan tavannut matemaattisesti yhtä lahjakasta lasta. Kolmevuotiaana Salla teki jo yksinkertaisia matemaattisia laskutoimituksia ja osasi ulkoa piin arvon kahdenteenkymmenenteen desimaaliin saakka. Silvian mukaan edes Federico ei ollut oppinut matematiikkaa samassa iässä yhtä nopeasti.

– Tännepäin, Anna. Tulkaa tänne!

Paolo viittoili heille käytävään vievältä ovelta, jonka he olivat löytäneet vahingossa vuotta aikaisemmin. Paolo nosti Sallan syliinsä ja lähti juoksemaan käytävää eteenpäin. Pii putosi tytön kädestä, ja Anna nappasi sen mukaansa. Kun Paolo vihdoin pysähtyi, Anna työnsi Piin Sallan paidan sisään.

– Te menette tästä ulos. Muistatko, minne se vie?

Anna nyökkäsi.

– Muista, että sinä et tiedä mitään. Et mitään, Anna. Sillä tavoin he eivät voi pakottaa sinua todistamaan. Koska et tiedä mitään.

Anna nyökkäsi uudelleen. Paolon kasvoilla kävi tyytymättömyyden ilme, ja hän kumartui lähemmäs.

– Se ei ole vain sinun etusi. Se on myös hänen etunsa.

Paolo vilkaisi sylissään pitelemäänsä Sallaa. Kasvoilla käväisi sama kylmä ilme kuin silloin, kun he olivat kuulleet Federicon kuolemasta. Ihmiset olivat Paololle pelkkiä pelinappuloita, joiden menetys kirpaisi vain, jos se ei ollut suunniteltua. Anna tiesi, että Paololle ei olisi mikään ongelma käyttää Sallaa kostaakseen hänelle.

Hetkeksi kauhu läpäisi Annan mielen. Entä jos Paolo oli arvannut Annan suunnitelmat? Oliko tunnelin päässä ansa, jonka Paolo oli kehittänyt kostaakseen petoksen?

– Minä tiedän kyllä, Anna kuiskasi.

– Mene nyt. He ovat täällä parissa minuutissa, Paolo sanoi ja ojensi Sallan hänelle.

Salla vaikutti tyytyväiseltä päästessään takaisin äidin syliin. Anna oli huomannut sen aiemminkin niinä harvoina kertoina, kun Paolo oli halunnut pidellä Sallaa sylissään. Siinä missä Federico oli onnistunut tyynnyttämään Sallan, Paolon sylissä tytär oli tullut entistä levottomammaksi. Anna tiesi myös, että Paoloa ärsytti ajatus, ettei ollut kyennyt taivuttamaan pikkulasta samalla tavalla tahtoonsa kuin kaikkia muita ihmisiä ympärillään.

Federicon kuoltua Paolo oli alkanut puhua itsestään Sallalle isänä.

– Anna isille suukko hyvästiksi, Anna sanoi.

Salla totteli kiltisti ja antoi Paololle suukon. Hetken verran miehen kasvoilla oli iloisen yllättyneen ilme, aivan kuin Sallan ele olisi onnistunut koskettamaan. Tai ehkä mies oli pitänyt

siitä, että Anna oli kutsunut tätä ensimmäisen kerran isiksi Sallan kuullen.

Ensimmäisen ja viimeisen kerran, Anna ajatteli. Heidän oli pidettävä kiirettä. Ulkona odotti Annan ainoa uskottu sekä tulevaisuus, jonka hän jakaisi vain Sallan kanssa.

LORENZO

HENGITYS HYÖKYI poskelle kuumana. Iholle jäi häivähdys kosteutta kuin muistutukseksi siitä, miten lähellä Lorenzon niskaa ase oli.

– Kävele eteenpäin. Muista, että jos tottelet, olet vapaa. Jos et tottele, me etsimme sinut käsiimme.

Lorenzo takertui ajatukseen vapaudesta, vaikka äänensävy teki sanoista niin liukkaat, että usko hengissä selviämiseen lipsui joka askeleella. Mutta mitä muuta Lorenzo saattoi tehdä kuin kävellä eteenpäin ja luottaa tulevaan.

– Voitte luottaa minuun... olette aina voineet luottaa... ilman minua Mariannakaan ei olisi täällä... Lorenzo jatkoi, vaikka tuntui kuin olisi puhunut vain tyhjiyteen.

Tai ehkä hän ei puhunutkaan enää ääneen, vaan sanat sekoittuivat hänen katuviin ajatuksiinsa, sillä juuri Lorenzo oli saattanut heidät tähän jamaan.

Jos Lorenzo ei olisi houkutellut Mariannaa mukaansa, tämä olisi ollut turvassa kotona, syömässä illallista vanhempiensa kanssa tai ehkä kavereiden kanssa viettämässä iltaa. Missään tapauksessa Marianna ei olisi ollut täällä, askeleen päässä kuolemasta.

Lorenzo nielaisi. Virheiden sijaan oli parempi miettiä jotain muuta. Lorenzon oli vaikea käsittää, miten hän oli joutunut tähän tilanteeseen. Vain vähän aikaa sitten hän oli istunut luennoilla ja haaveillut muuttavansa maailman, ja yhtäkkiä

hän olikin pimenevällä pellolla asean piippu niskaan suunnattuna?

Lorenzo oli aina halunnut tehdä oikein. Pienenä hän oli odottanut rauhallisesti keinuvuoroaan eikä ollut riuhtonut leluja toisten käsistä. Alakoulussa hän oli estänyt luokkakavereitaan tallaamasta sateen jälkeen jalkakäytävälle ajautuneita kastematoja. Keskikoulussa hän oli ollut kiva kaikille, jopa Carlolle, vaikka muut kiusasivat poikaa rumista vaatteista. Lukiossa Lorenzo oli auttanut luokkakavereitaan matikan läksyjen kanssa.

Yliopistolla Lorenzo oli päättänyt panna itsensä täysillä likoon pelastaakseen maapallon ihmisten ylikulutukselta. Hän oli ollut valmis luopumaan biolääketieteen tutkinnosta keskittyäkseen pysäyttämään ilmastonmuutoksen, sillä mitä järkeä oli opiskella hyvää työpaikkaa varten, jos tulevaisuus haihtui heidän edestään aina vain kiihtyvämmällä nopeudella?

Ja vain siksi Lorenzo oli suostunut asettamaan Mariannalle ansan: hän oli halunnut tehdä velvollisuutensa maapallon eteen.

Lorenzon mieli pyöri kuin hulluksi tullut hyrrä. Ase, epäoikeudenmukaisuus, luontokato, kuolema. Jostain ajatuksiin juolahtivat Kuuran puheet karmasta. Kuura uskoi jälleen-syntymiseen ja oli sanonut monesti, että Lorenzon täytyi yrittää hyvittää paitsi nykyisen myös menneiden elämiensä syntejä niin paljon kuin mahdollista. Ehkä aiempien virheidensä takia hän käveli nyt kohti kuolemaansa.

Ajatus kuolemasta hätkähdytti, ja yhtäkkiä maailma Lorenzon ympärillä pysähtyi. Hän katsoi itseään ikään kuin ulkopuolelta. Pelto, hänen takanaan olevat ihmiset, ase, joka pian laukeaisi. Kaikki olikin yksinkertaista. Lorenzo kuolisi tänä iltana. Siksi he olivat tuoneet hänet autiolle pellolle keskelle maaseutua. Hän yksinkertaisesti tiesi liikaa.

Ja siinä samassa Lorenzo tajusi hyväksyneensä ajatuksen kuolemasta. Ehkä hän todella oli ansainnut kaiken tämän. Heti perään mielessä vilahti muisto äidistä, joka oli lohduttanut, kun hän oli kaatunut pyörällä ja saanut reiän lempifarkkuihinsa. Lorenzo oli ollut yksitoistavuotias ja aivan liian iso itkeäkseen, mutta ne olivat hänen ainoat merkkifarkkunsaa ja siinä iässä hänen ainoa toiveensa oli ollut tulla hyväksytyksi porukkaan.

Oivallus iski lähes kipeänä: hän oli vain halunnut tuntea kuuluvansa joukkoon. Lorenzo oli tuntenut olevansa osa jotain suurempaa, ja siksi hän oli halunnut tehdä oman osuutensa.

Ajatukset kiertyivät jälleen äitiin, joka tulisi olemaan suunniltaan, kun kuulisi Lorenzon kuolleen. Isä ei ehkä itkisi ääneen, mutta surisi varmasti myös esikoisensa kuolemaa. Lorenzo ei ollut ottanut heihin yhteyttä ainakaan kolmeen kuukauteen ja nyt hän katui ankarasti, ettei ollut soittanut edes nopeasti sanoakseen, että rakasti heitä. Lorenzon olisi pitänyt soittaa edes Chiaralle.

Ajatus pikkusiskosta sai Lorenzon melkein romahtamaan. Hän olisi halunnut rutistaa Chiaraa ja kertoa rakastavansa tätä aina.

Lorenzo katsoi ympärilleen ja hengitti syvään viileää yöilmaa. Hänellä ei ollut aavistustakaan kellonajasta, mutta pimeydeksi syvenevä iltahämärä puhui puolestaan. Kauempana näkyi metsikön tummia varjoja. Jos Lorenzo lähtisi juoksemaan, hän ehtisi vain muutaman metrin päähän ennen kuin hänet ammuttaisiin. Ajatus paosta oli mahdoton. Ja silti Lorenzon oli yritettävä. Sillä hänet ammuttaisiin joka tapauksessa.

Ja niin Lorenzo lähti juoksemaan. Hän harppoi jäykistynein jaloin kohti metsää. Takaa ei kuulunut huutoja tai askeleita, ainoastaan hiljaista puhetta. Lorenzo ei yrittänyt saada

puheesta selvää vaan keskittyi vain pakenemaan. Kun laukaus kajahti illassa, Lorenzo ei ehtinyt tajuta, että se osui häneen. Ilmalento oli lyhyt mutta tuntui samaan aikaan kestävän ikuisuuden.

Lorenzo ei tiennyt, kauanko hän oli maannut maassa, kun hän aisti uudelleen kuuman hengityksen korvan juuressa.

– Tämä ei ole mitään henkilökohtaista. Mutta tämä on varoitus. Näin käy, jos ei tottele.

Jälleen tauko, aivan kuin ampuja olisi epäröinyt. Yhden hengenvedon ajaksi toiveikkuus palasi takaisin. Ehkä ase oli mennyt jumiin, ehkä Lorenzo sittenkin...

Toisen laukauksen iskiessä mielessä välkkyi kuva äidistä, joka oli lohduttanut pyörällä kaatunutta Lorenzoja ja sanonut, ettei tämä olisi koskaan liian iso itkeäkseen. Ja siihen näkyyn Lorenzo tarttui viimeisen hengenvetonsa ajaksi, samalla, kun kyyneleet vierivät alas hänen poskellaan.

ENSIMMÄINEN SIIRTO

KOTIPIHAAN KÄÄNNYTTYÄÄN Salla oli varma, että häntä tarkkailtiin. Katu oli tyhjä, joten hän kohotti katseensa yläilmoihin. Syyskuun alussa Milano oli yhä helteinen, ja illan pimetessä parvekkeet usein täyttyivät vähäpukeisista naapureista, jotka tuulenvireen toivossa siirtyivät ulkoilmaan ruotimaan kovaäänisesti päivän tapahtumia. Illallisaika ei kuitenkaan ollut vielä ohi, eikä näkyvillä ollut edes sisäpihan vahtimista kunniatehtävään pitäviä vanhuksia.

Salla käsitti epäluuloisuutensa lähentelevän vainoharhaisuutta, mutta se oli ymmärrettävää, kun mietti viime aikojen tapahtumia. Ensin Profeetaksi kutsuttu ekoterroristi oli paljastanut tunteneensa Sallan äidin, ja sitten Salla oli kuullut isoäitinsä kodinhoitajalta, että Profeetta oli hänen setänsä. Salla oli haastatellut Paolo Colomboan alun perin sarjarikollisia koskevan tutkimuksen puitteissa, mutta hän oli palannut miehen luo myöhemmin kysymään lisätietoja äidistä. Profeetta oli yllättänyt ja väittänyt olevansa hänen isänsä.

Salla ei tiennyt, pitäisikö hänen uskoa mestarilliseksi manipuloijaksi kuvailtua Profeettaa. Sallan italialainen isoäiti oli puhunut Sallalle vain vähän Federicosta mutta esikoisestaan hän ei ollut kertonut mitään.

Kun Salla oli kuullut, että äiti oli aikoinaan kuulunut Maan lapsiin, hän oli alkanut ymmärtää, miksi isoäiti oli salaillut niin paljon. Silvia oli kuvitellut suojelevansa Sallaa vaikenemalla

eikä ollut käsittänyt, että juuri sukujen synkimpien salaisuuksien piilottelu ruokki niiden tuhoavaa voimaa. Pimeyden saattoi karkottaa vain valolla ja valheet totuudella.

Ja juuri siksi Salla oli pyytänyt esimieheltään Davidelta apua äidin kuoleman selvittämisessä. Etsivätoimiston johtajalla oli menneisyytensä ansiosta yhteyksiä niin poliisissa kuin tiedustelupalveluissa, ja mies oli luvannut auttaa Sallaa jäljittämään äidin tunteneita ihmisiä. Äidin kohtaloa ympäröivän valheiden verkon selvittäminen olisi ollut Sallalle vaikeaa, mutta yhdessä heillä olisi mahdollisuus selvittää, oliko äidin itsemurhaksi luokiteltu kuolema ollut todellisuudessa murha.

Sallan puhelin piippasi viestin merkiksi. Aivan kuin Davide olisi aavistanut Sallan ajatukset, sillä hän ilmoitti haluavansa kertoa tärkeitä uutisia. Salla vilkaisi kellonaikaa, hän ehtisi juuri ja juuri käydä suihkussa ennen miehen tuloa.

Päivän kutkuttavin hetki oli käsillä. Salla sai toisinaan auringonlaskun aikaan puheluita tuntemattomasta numerosta. Kukaan ei puhunut mitään, ja puhelimesta kuului vain pianonsoittoa. Puhelut kestivät harvoin muutamaa minuuttia kauempaa, mutta niin lyhyitä kuin ne olivatkin, nuo sävelten kautta jaetut hetket saivat illankoitot tuntumaan vähemmän yksinäisiltä. Välillä Salla toivoi saavansa soittajan henkilöllisyyden selville, välillä taas hän kammosi ajatusta salaisuuden paljastumisesta. Hän ei ollut varma, mitä hän varsinaisesti pelkäsi: että soittaja oli joku, jonka hän tiesi, vai että se nimenomaan olisi joku tuntematon.

Puheluita ei kuitenkaan ollut tullut muutamaan päivään, ja kuten aina ennenkin salaperäisen soittajan pitäessä taukoa Salla tunsu epämääräistä levottomuutta. Hän oli alkanut epäillä, että soittaja oli Davide. Vai toivoiko hän sitä?

Suhde esimieheen oli monimutkainen. Työtoveruus oli muuttunut kesän mittaan ystävyudeksi, johon sekoittui jotain

muutakin. Heidän välilleen oli tullut hämmentäviä sävyjä. Hän oli levoton ajatellessaan unia, joita oli muutaman kerran nähnyt Davidesta. Jos joku toinen olisi kertonut samanlaisista unista, Salla olisi pitänyt niitä piilotajunnan viesteinä orastavasta ihastuksesta. Mutta ajatus rakastumisesta esimieheen tuntui järjettömältä. Yhtä vaikea oli ajatus, että hän kysyisi mieheltä suoraan, soittiko tämä Sallalle iltaisin.

Loppujen lopuksi, olipa Davide hänen salaperäinen pianistinsa tai ei, Salla saattoi vain ottaa vastaan sen, mitä eteen tuli, auringonlasku kerrallaan.

Salla kiiruhti sisäpihan poikki. Kahden italialaisen naisen kanssa jaettu kimppekämpä sijaitsi pienessä Milanon seudun kehyskunnassa. Alun perin rakennus oli ollut keskiaikaista *corte lombarda* -tyyliä jäljittelevä pihakartano, jonka rakennukset piirittivät sisäpihaa linnan tavoin.

Päärakennus, aitat ja navetat oli kunnostettu asunnoiksi vuosikymmeniä aikaisemmin, ja ne olivat kesäisin tukahduttavan kuumia. Talvisin kylmännihkeä kosteus kasvatti varsinkin pohjoispuolen seiniin epäilyttäviä, harmaita läikkiä. Salla kuitenkin arvosti huoneensa edullista hintaa ja tunsikin enimmäkseen eteläitalialaisista koostuvan naapuruston keskellä olonsa kotoisammaksi kuin koskaan ylellisessä, Comojärven tienoilla sijaitsevassa huvilassa, jossa hän oli asunut isoäitinsä kanssa useita vuosia.

Ilmassa tuoksui tomaattinen *ragù*-kastike, ja pihan toisesta päästä leijaili paistetun tuoremakkaran tuoksu. Kuumien syyskuun päivien jälkilämpö oli saanut ihmiset jättämään ikkunat auki, ja Sallan olo oli turvallinen hänen kuulostellessaan pihalle kantautuvia tuttuja, asunnoista kuuluvia ääniä. Aterimet kilahtelivat lautasia vasten, useammasta asunnosta kuului puheensorinaa, televisiossa uutistenlukijan tasainen ääni kertasi viimeisimmän hallituskriisin käänteitä.

Tässä pelissä on vain yksi sääntö: älä luota keneenkään.

Kun nuori nainen katoaa Milanossa ja tämän poikaystävä löytyy murhattuna, vanhemmat palkkaavat Cohenin etsivätoimiston selvittämään tapausta.

Pian käy ilmi, että tyttö oli liittynyt radikaaliin ympäristöliikkeeseen ja katkaissut yhteydet perheeseensä.

Salla Kotka soluttautuu menneisyydestä tuttuun ryhmään selvittääkseen, miksi Marianna katosi. Mutta kun mukaan kietoutuvat tiedustelupalvelu, ekoterroristiepäilyt ja vaarallinen yhteys Profeettaan – mieheen, jolla on omat suunnitelmansa Sallan varalle – panokset kasvavat nopeasti.

Vaarallisessa loppupelissä väärä siirto voi maksaa hengen.

www.wsoy.fi

9 789510 520222

84.2

ISBN 978-951-0-52022-2